

І її сторінка в біографії України

Сімнадцятирічною прийшла на фронт Лідія після визволення рідної Харківщини від німецько-фашистських загарбників. Служила регулювальницею в окремому експлуатаційному батальйоні. Нелегка то була військова спеціальність, та дівчина не ремствувала, а мужньо і терпляче переносила всі труднощі фронтових буднів.

На кількох дорогах і перехрестях бойових шляхів довелося вистояти! І скрізь ровесниці-регулювальниці були справжніми володарками доріг. Без них не могли обійтися ні солдати, ні генерали. І досі! подеколи в пам'яті зринають бездоріжжя, на яких залишали її одну, називаючи лише шифрувальну фразу-пароль для частин діючої армії. Лідія вказувала напрямки, куди треба рухатися навантаженим машинам, автомобілям, солдатам, які поспішали на Захід, „аби розгромити ненависного і ворога там, у самісінькому його і лігві.

За рідним краєм пішли і держави Європи. Особливо і запам'ятала Угорщину, на і землі якої залишилась вічно і спочивати її ровесниця з Росії сибірячка Аня. Вона завжди була душею колективу регулювальниць, весела і жартівлива, ніби світлячок, обнадіювала дівчат, що війна швидко закінчиться, вони повернуться до рідних домівок, повиходять заміж...

Та не судилося сибірячці з розкішною гарною косою звідати щастя. Одного надвечір'я, фашистський “мессер” коршуном налетів на галявину, де зібралися дівчата. Коли кинулися розбігатися, було вже пізно. Літак, скинувши свій і смертоносний вантаж, полетів і далі, а вони побачили нерухому Аню, яка лежала із закривавленим обличчям на холодній землі...

Небезпека була і від ворожих десантників, які чатували на регулювальниць мало не на кожному перехресті доріг, щоб зняти їх з бойового поста, переплутати напрямки, чим перешкодити дальшому просуванню військ Радянської Армії.

Для Лідії Григорівни Борової війна закінчилася в Японії. Доля закинула в Сарни. Обзавелася сім'єю, дітьми - гарними донечками. Виховувала їх, працювала, користувалася повагою, авторитетом у колективах маслозаводу, служби побуту, будівельників. А коли дівчата повиростали, Лідія Григорівна зайнялася громадською діяльністю. Вона знову серед людей, серед своїх ровесників, з якими разом кували перемогу, виборюючи для нас цей мирний день. Ось уже кілька років підряд неспокійна, але щира душею жінка очолює правління районної ради Організації ветеранів України, її часто запрошують учні в гості, щоб розповіла про славне минуле України, куди вписала і свою сторінку. Адже має чимало бойових нагород, що одягає на свята, і які нагадують той буремний час. На торжествах вона завжди знайде зворушливі слова, якими закликає підростаючу юнь бути пильною і вірною своїй державі, берегти мир, за який заплачено мільйони людських життів.

За активну позицію, бойові заслуги та плідну громадську діяльність Л.Г. Борову не раз відзначали державними нагородами, почесними грамотами, дипломами. Ось і напередодні поважного ювілею її нагородило правління обласної ради Організації ветеранів України. Багато щирих вітань почули від керівників району і міста, бойових друзів, товаришів, знайомих і близьких, ветеранів, яким допомогла, сусідів. Гартована випробуваннями, ця героїчна жінка з честю йде дорогами своєї долі, творячи добро, даруючи людям надію і віру.

Раїса БРИЧКОВА.